

kmetskem, tu pa tam tudi v občanskem ali purgarskem stanu narodnjakov, ki so vredni tega imena. Želeč toraj slovenskemu ljudstvu v izgled staviti narodnjake pravega duha, zamoremo le iz omenjenih stanov odbirati poštenjake, ki zaslužijo, da se jim časten spomin ohrani. Eden teh bil je pokojni Luka Hleb, posestnik na Smolniku v ruški fari. 29. dne avgusta ob 12. uri v pol-dne je blagi pokojnik za plučno boleznijo nenadoma končal svoje življenje ter preskrbljen z sv. zakramenti se preselil iz tega sveta na dom večnosti v 43. letu svojega življenja. — Zacelila ni še rana, katero nam je usekala smrt nam nepozabljivega blagega Martina Grizolda, in že je neusmiljena smrt pobrala drugega poštenjaka, Grizoldu celó podobnega moža in vrstnika, Luko Hleba. —

Bil je rajni rojen dne 11. oktobra l. 1826 v ruški fari, srenji Smolniški. Najpreje hodil je v domačo farno šolo, potem so ga dali pridni oča Anton Hleb v Maribor v latinske šole, kjer je prvih šest razredov z najboljšim vspehom dovršil. Z Maribora prišli v Gradec je tudi tam prav dobro dokončal takratno modroslovje l. 1848. Bil je rajni pobožen, čeden mladenič prebrisane glave in bistrega uma. Imel je največe veselje do duhovenskega stanú, torej vložil prošnjo in je bil tudi v bogoslovje sprejet, pa človek obrača, Bog pa obrne. Nagla smrt pri podiranju neke smreke pobrala mu je blagega očeta Antona in mladi Luka moral je za njim posestvo prevzeti. Stopivši v novi stan spolnjeval je rajni tudi zdaj zvesto svoje dolžnosti kot kristjan in državljan. Bil je pobožen in priden kristjan, ves vnet za božjo čast in slavo Marije prečiste Device. To spričuje glasno sedanjemu in prihodnjim zarodom prezala Smolniška cerkvice Matere božje, katero je največ pokojni Luka sezidal. Bil je tudi zvest in skrben oča svoji ženi in svojim otrokom, da je veselo gledati bilo srečno družbico v najlepši slogi in zadovoljnosti.

Ker je bil pokojni Luka prebrisane glave ter je rad prebiral slovenske časnike, je bil tudi narodnjak, da je malo tacih. Pokazal je svojim, po nemškutariji precej objedenim sosedom v Rušah in ob Pohorju, da ni res, ka bi morala vsaka „študirana“ glava na Slovenskem — za nemčurstvo goreti. Znal je pokojni Luka več kot premnogi sukujčarji, ki se med gospódo štulijo; pa zaradi tega ni svoje narodnosti zatajeval in pesjan postal, marveč je ljubil svoj narod in skušal na vse strani pospeševati narodni blagor. Na njega se je bilo vsikdar zanesti, to je nja največa slava pri sedanjem figamoštvu na Slovenskem. Kako pristréno da ga je vse ljubilo, kazal je nja sijajen pogreb. Zbralo se je na visoki planini Smolniški toliko ljudi, kakor jih le vidiš pri pogrebu imenitnih, na vse strani priljubljenih pokojnikov. Med navzočimi bilo je osem duhovaov, med njimi prečastiti gosp. M. Glaser,

rajnemu stric, kateri so ga tudi sprevodili, in mu v slovó nagrobno besedo govorili, ter vsa srca pričujočih tako omečili, da je bil glasen krik in jok. — S solzami polivajé grob, v katerem počiva preblago srce, smo se od rajnega poslovili.

Naj mu sveti večna luč, nja spomin pa naj časten ostane v slovenski domovini!

Avstrijska ekspedicija proti severnemu tečaju (polu).

Kar premore človek z božjo pomočjo (da bi jo le vsakdo spoznal!), to kaže prav očitno ta zares velikanska in grozovita ekspedicija. Leta 1872 odjadrala je od nas ladija „Tegetthof“ z učenjaki proti severnemu tečaju svetá, kder je severno, potem ledeno morje in večna zima. Namen je bil preiskavati še precej neznane prikazni v tem delu svetá. Od jeseni l. 1872 ni bilo nič več slišati o tej ekspediciji, in že se je sploh mislilo, da je ladija z ljudmi vred pokončana. — Pa glej, veseli glas: dne 4 sept. t. l. pride nenadoma iz Kristjanije na Norveškem prvo telegrafično naznanilo našej vladi, da pogumni mornarji niso pokončani, marveč se vračajo zdravi v domovino. Od tega dne sledeli so zaporedoma telegrami, tako, da se že zdaj ob kratkem zgodovina te znamenite ekspedicije načrtati da.

Dne 21. avgusta 1872 je ladija urno jadrala proti ledenemu morju, pa še tistega dne v ledu zamrznola in obsedela na ledeni plošči ter po vzburkanem morju se premetavala do 13. okt. 1872, ko se je ledena plošča pod ladijo razbila. Od tega časa pa do konca m. marecija 1873, tedaj skoro $\frac{1}{2}$ leta, je ladijo med silnimi navali morskikh valov in ledenih sten proti severno-zapadni strani gnalo, ko na enkrat na ledenem več milj obširnem polju v drugič obsedi ter je ni bilo več mogoče sneti in v vodo spraviti, tohko ledú je imela pod seboj. Kakor plavajoča dežela gibala se je ladija s svojim ledenim poljem naprej proti novemu svetu, ki so ga dne 31. avgusta 1873 našli in „Franc-Jozefovo deželo“ krstili. V vidu te dežele se je še ladija premikala do početka okt. 1873, potem pa je 2 milj od novega sveta z svojo ledeno podlogo vred trdo zamrznola, da je ni bilo več mogoče z mesta premaknoti. Tukaj so mornarji ostali vso zimo do 20. maja 1874 ter so čas porabili v znanstvene preiskave. Nadlajtnant Payer je s tovaršijo po saneh prišel celó blizo do „nove dežele“ ter jo ogledoval do 83. stopnje severne širjave, vanjo pa niso mogli, ker je led popuščal ter se je na mestih morje prikazovalo. Mej v novi deželi niso zapaziti mogli, razprostira se od desne na levo stran neznanega polnočnega svetá. Belih medvedov so več ustrelili, drugih žival pa niso vidili. — Letos 20. majá zapustili so zamrznjeno in že prej hudo poškodovano ladijo „Tegetthof“ ter se vrnoli proti jugu na 4 čolnih, ki so jih večidel na sanéh in smukah morali naprej spravljati, dokler niso